

**DIUMENGE QUART
DE QUARESMA**

LECTURA PRIMERA

La severitat i la bondat del Senyor es revelen
en la deportació del poble i en el seu alliberament

Lectura del segon llibre de les Cròniques

36, 14-16.19-23

En aquells dies,
tots els caps, els sacerdots i el poble
multiplicaven les seues infidelitats,
imitant les pràctiques abominables dels altres pobles,
i profanaven així el temple del Senyor,
que ell havia consagrat a Jerusalem.

El Senyor, Déu dels seus pares,
els enviava cada dia missatgers que els amonestaren,
perquè es compadia del seu poble i del santuari on residia.
Però ells es burlaven dels missatgers de Déu,
menyspreaven les seues paraules i escarnien els seus profetes,
fins que la indignació del Senyor
contra el seu poble augmentà tant
que ja no hi hagué remei.

Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu,
derrocaren les muralles de Jerusalem,
calaren foc a tots els seus palaus;
i destruïren tot el que hi havia de valor.

Finalment s'endugueren deportats a Babilònia
tots els que s'havien escapat de l'espasa,
i es convertiren en vassalls del rei i dels seu fills,
fins que el reialme de Pèrsia va imposar el seu domini.
Així es complí la paraula
que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies:
«La terra reposarà tot el temps de la seua desolació,
fins que s'hauran complit setanta anys,
en compensació del repòs del dissabte que no ha observat.»

L'any primer de Cir, rei de Pèrsia,
el Senyor va decidir complir
el que havia anunciat per boca de Jeremies.
Va moure el cor de Cir, rei de Pèrsia,
a promulgar per tot el seu imperi,

de viva veu i per escrit, este edicte:

«Cir, rei de Pèrsia, fa saber:

El Senyor, el Déu del cel,

ha posat en les meues mans tots els reialmes de la terra,

i m'ha encomanat que li edifique un temple a Jerusalem,

al país de Judà.

Tots aquells de vosaltres que pertanyen al seu poble poden tornar.

I que el Senyor, el seu Déu, siga amb ell.»

Paraula de Déu.

SALM RESPONSORIAL

137 (136), 1-2.3.4-5.6 (R.: 5a-6a)

R. Si t'oblidara alguna vegada, Jerusalem,
que se m'apegue la llengua al paladar.

Vora els rius de Babilònia ens assentàvem
i ploràvem d'enyorança de Sió;
en els salzes que hi havia
teníem penjades les lires.

R. Si t'oblidara alguna vegada, Jerusalem,
que se m'apegue la llengua al paladar.

Els qui ens havien deportat
volien que cantàrem;
ens demanaven cants de festa
els qui ens havien entristit:
«Canteu-nos algun càntic de Sió.»

R. Si t'oblidara alguna vegada, Jerusalem,
que se m'apegue la llengua al paladar.

¿Com podrem cantar cants del Senyor
en una terra estrangera?
Si t'oblidara alguna vegada, Jerusalem,
que se'm paralitze la mà dreta.

R. Si t'oblidara alguna vegada, Jerusalem,
que se m'apegue la llengua al paladar.

Que se m'apegue la llengua al paladar,
si no guardara el teu record,
si no posara Jerusalem
per damunt dels meus cants de festa.

R. Si t'oblidara alguna vegada, Jerusalem,
que se m'apegue la llengua al paladar.

LECTURA SEGONA

És per la gràcia que Déu vos ha salvat, a vosaltres que éreu morts per les vostres culpes

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

2, 4-10

Germans:

Déu, que és ric en misericòrdia, ens ha estimat tant
que ens ha donat la vida juntament amb Crist,
a nosaltres que érem morts pels nostres pecats:
és per gràcia que heu sigut salvats.
Per mitjà de Jesucrist, Déu ens ha ressuscitat amb ell
i ens ha entronitzat dalt al cel juntament amb ell,
per a manifestar als segles que vindran
la immensa riquesa de la seua gràcia
i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist.

És per la gràcia que heu sigut salvats per mitjà de la fe.
I això no ve de vosaltres: és un do de Déu.
No és fruit tampoc de les obres, perquè ningú pugue gloriejar-se'n.
Som obra seua: Déu ens ha creat en Jesucrist,
i ens ha destinat a realitzar les bones obres,
que ell mateix havia disposat perquè les practicàrem.

Paraula de Déu.

VERS ABANS DE L'EVANGELI

Jo 3, 16

Déu estima tant el món que ha entregat el seu Fill únic;
tots els qui creuen en ell tenen vida eterna.

EVANGELI

Déu envià el seu Fill per a salvar el món gràcies a ell

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

3, 14-21

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem:

— «Així com Moisès alçà la serp en el desert,
també el Fill de l'home ha de ser alçat,
perquè tots els qui creuen en ell tinguen vida eterna.

Déu ha estimat tant el món
que ha donat el seu Fill únic,
a fi que no es perda ningú dels qui creuen en ell,
sinó que tinguen vida eterna.

Perquè Déu no envià el seu Fill al món per a condemnar el món,
sinó perquè el món se salvava gràcies a ell.
Els qui creuen en ell no seran condemnats,
però els qui no hi creuen ja han sigut condemnats,
per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu.
La causa de la condemna és que ells,
quan la llum ha vingut al món,
s'han estimat més la foscor que la llum,
ja que les seues obres eren roïns.

Tots aquells que obren el mal
odien la llum, i no s'acosten a la llum
perquè quedarien al descobert les seues obres.

Però els qui viuen d'acord amb la veritat,
s'acosten a la llum perquè es veguen les seues obres,
ja que les fan segons Déu.»

Paraula de Déu.